

Зерно

Яків Щоголів

І даючи тобі талан до ліри,
Господь сказав: "Гляди — його не згай!
Не в сторону добра, сподії й віри, —
Ти йдеш в гріхи давно погрузлий край.

Не кукіль я даю тобі нікчемний
І не пергу, занедбану давно:
Дарунок мій високий і таємний —
Просіяне і вимите зерно.

Неси його хоч в поле, дроком вкрите,
Посій його хоч в дикі бур'яни,
І хай воно, водою не полите,
Вкриватиме нерушені лани, —

Але така в йому велика сила,
Що дасть воно коріння і вростки,
Щоб в літній день вся нива зеленіла
Й сповнялися мукою колоски".

І, гордий тим дарунком надзвичайним,
Котрий Господь тобі на долю дав,
Ти кожен час горів огнем потайним,
Як в дикий степ зерно своє кидав.

А круг тебе ішли народу чати
Й сміялися, що сів ти не так,
Щоб сіяво годилося пожати
І колос мав і залюбок, і смак.

Ти слухав їх, та ні ваги, ні міри
Занедбаним тим річам не давав, —
І що народ без серця і без віри
На річ твою сказати б краще мав?

Тепер важке життя твоє скінчалось
І попів твій земля собі бере,

Але в піснях душа твоя зосталась,
І голос їх ніколи не замре.

Як струмінь той, що вирвався з-під скелі,
Вони уже не вернуться назад
І потечуть, смутні і невеселі,
До дна душі і юнаків і лад!

А сі колись твій Неумовкний голос
Постережуть, щоб дітям передать,
І з году в год зерном багатий колос
Почне лани родючі покривать...